

Vài mẫu chuyện về chuyến đi Miami cruise năm 2010

Tường trình của Hậu Huỳnh

Rồi cái ngày mong đợi cũng đến. Ngày mà vợ chồng tôi tham dự chuyến họp mặt du hành Miami và *cruise Royal Caribbean* của Thân hữu Điện lực Việt nam Hải ngoại tổ chức vào cuối tháng bảy năm 2010. Vé phi cơ đi Miami đã lo xong từ nhiều tháng trước và khách sạn cũng như các sinh hoạt du ngoạn tại Miami của THDL đã được thanh toán. Hành lý cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chờ đợi ngày đi mà trong lòng nôn nức.

Tuy nhiên, một tuần trước khi đi tôi có một trở ngại. Vào một chiều thứ sáu, tôi đi thay 4 cái bánh xe hơi. Đến lúc về trở về thì thấy cái bóp “không cánh mà bay.” Gọi trở lại tiệm sửa xe thì họ tìm không thấy, mà khu vực đó thì người qua lại cũng đông, khó mà biết được ai tốt ai xấu. Tôi rầu quá, mất tiền đã đành mà mất giấy tờ thì mới mệt, chắc không vui khi đi Miami đâu. Bỗng đến 8 giờ tối thì có người gọi đến hãng *car insurance* và nhờ nhắn lại là họ sẽ đem cái *wallet* đến tận nhà, có lẽ còn nguyên vẹn vì họ tìm thấy ở chỗ *parking lot* của tiệm sửa xe. Mừng quá, tôi lấy lại giấy tờ và xin tặng hết tiền trong bóp (khoảng \$400) cho người hiền nhưng ông ta chỉ nhận một trăm thôi. Thật là một người tốt.

Vậy là tôi không còn nhõng nhẽo nữa. Bà xã tôi nói: “*Mình chơi luôn, làm trước rồi tính sau.*” Vậy là chúng tôi quyết định đi và mong đợi ngày họp mặt với những người bạn Điện lực. Chị Nguyễn Thiện Nữ nghe vậy vui lắm, lại rủ thêm người chị ruột là chị Nguyễn Thiện Tốt từ Texas bay sang Cali nhập làm một nhóm “tứ quý.” Nói cho nó xôm cho vui vậy thôi chứ chẳng có quý giá gì cả!

Chúng tôi sẽ bay đến Miami vào nửa đêm thứ sáu July 23, 2010, và dự định sẽ chỉ tháp tùng vào chương trình thăm vườn trái cây của BTC bắt đầu vào ngày thứ bảy July 24, 2010 mà thôi.

Chiều ngày thứ năm July 22 vợ chồng tôi đã không làm việc được, đầu óc cứ hờn hờ nghĩ đến chuyến nghỉ hè đặc biệt này. Bà xã cứ gọi điện thoại hỏi: “*Anh đã gửi anh Thuận tiền đi xe bus ra port chưa?*”, “*Anh đã book khách sạn lúc đi cruise*

trở về ở thêm 1 đêm nữa tại Miami chưa?”, “*Anh đóng tiền đi thăm vườn trái cây chưa?*”, “*Anh có đem cây đàn theo không?*”, vân vân và vân vân... Bà xã cũng gọi chị Nữ để hẹn gặp nhau ở đâu, tại phi trường, hay gửi xe chung một nơi... Đúng là “*tim anh, tim em rộn ràng, tim ta chứa chan!*”

Cuối cùng thì chúng tôi quyết định hẹn sẽ gặp chị Nữ và chị Tốt ở phi trường LAX, trước quầy *check in* của *Delta Airlines*. Chị Nữ sẽ gửi xe ở một *parking* gần tiệm của chị rồi lấy *shuttle* đưa ra phi trường; vợ chồng tôi gửi xe ở *LAX Parking center* sát phi trường và cũng sẽ có *shuttle* đưa đến trạm của hãng Delta.

Cũng như những lần trước, các anh trong BTC đã hết sức chu đáo trong việc phổ biến chương trình và chỉ dẫn căn kẽ các thủ tục lên tàu. *Website* và cách trình bày rất rõ ràng, dễ hiểu, để tất cả các thân hữu hay “điện câu” (bạn của Thân hữu Điện lực) dù đã có kinh nghiệm về chuyến đi hay không, đều am tường và yên tâm về chuyến đi. Cả 4 người chúng tôi có yêu cầu *Royal Caribbean* gửi *luggage tags* về nhà nhưng họ *email* trả lời sợ không kịp thời gian tính nên họ *attached* vào *email* những cái *tags* tạm để in ra. Vậy cũng xong. Và lại, các anh trong BTC cũng đã nói là không có cũng không sao, xuống đến bến tàu (*port*) rồi lấy cũng được. Lúc nào vợ chồng chúng tôi cũng tin tưởng và ngưỡng mộ cách làm việc rất chu đáo của các anh nên không lo lắng chút nào. Xin hoan hô tinh thần làm việc của các anh BTC trong việc *pre-boarding* ...

Vợ chồng tôi đến trước quầy Delta đợi mãi mà không thấy chị Nữ và chị Tốt tới. Gọi điện thoại không liên lạc được, đành phải *check in* 2 người trước cho rảnh tay mấy cái *luggages* rồi trở ra ghế ngồi chờ. Các hãng hàng không của Mỹ lúc này nghèo quá nên cái gì cũng tính tiền. Mấy hôm trước, anh Nguyễn Văn Dậu đã có nhắc nhở là hãng hàng không sẽ *charge* một *luggage* là 25 dollars, *carry on* thì *free*. Quả thật như vậy, hãng Delta cũng chặt đẹp vợ chồng tôi 2 *luggages* đầu tiên. Riêng cây đàn guitar tôi đem theo, tưởng là *carry on*, họ nói chuyển bay từ Atlanta Georgia đến

Miami nhỏ lắm nên không *carry on* được, do đó chặt thêm 35 dollars nữa vì là *special item*. “*Thôi, cũng đành một kiếp đam mê ...*”, nói nhái theo bài nhạc “*Như chiếc que diêm*” của Từ Công Phụng thì như vậy.

Nửa giờ sau thì tôi liên lạc điện thoại được với chị Nữ. Té ra chị đem theo cái *credit card* mới, chưa có *activate* nên xe *shuttle* không lấy tiền được mà khi chị gọi *activate* bằng *cell phone* thì ngân hàng phát hành *credit card* không chấp nhận. Thôi, “*Chị đành một kiếp ... long nhong*” vậy! Thế rồi chị phải cù nhằng với đại diện *credit card* để bổ túc thêm nhiều chi tiết họ mới tin. Khi tôi nói chuyện với chị bằng điện thoại thì chị nói chị đang ở quầy Delta, nhưng tôi kiểm hoài mà sao không thấy? Chị nói:

- Chị đang trả tiền *luggages* nè, thấy chưa?
- Đâu? Tôi đang đứng trước dãy *check in* của Delta mà đâu thấy chị đâu? Chị mặc áo màu gì?
- Màu xanh. Nhưng mà chị thấy vợ em rồi nè.
- Đâu? Đâu? Máy bà ở mô?...

Trời đất, té ra hai bà Nữ và Tốt tới trễ, bước vào hồi hả được nhân viên hãng Delta đưa vô quầy VIP của *Business class* lo cho từ A tới Z. Đã thiệt! Tôi chạy lại cười nói: “*Chắc nhờ Bà Năm tụng kinh hay sao mà được tiếp rước vào khu hạng nhất này? Nhất hai bà rồi đó!*” Chị Tốt (tôi gọi bằng chị Năm) cười tởn tẽn. Tôi nói thêm: “*Chị Năm tu hành và ăn chay trường nên hãng tàu Royal Caribbean phải discount thêm cho chị chuyến đi này mới phải, vì họ đâu có tốn thiệt cá gì đâu?*” Chị lại cười hì hì.

Cũng mấy năm rồi vợ chồng tôi không gặp chị Năm, nay gặp lại ai cũng mừng vui. Và lại, mọi việc *credit card*, *check in* chuyến bay, hành lý cũng đã xong và trôi chảy nên ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chuyến bay chúng tôi sẽ đi từ *Los Angeles* tới *Atlanta* rồi đổi chuyến khác đến Miami. Nói theo người Việt nam thì là đi theo kiểu “*đi xe đồ chuyển*” ấy mà! Nói vậy chứ chúng tôi không tìm được chuyến bay trực tiếp từ LAX tới Miami nên đành đi “*vòng vo tam quốc*.” Nhưng mà bốn cụ già nầy cũng còn gân lắm, xách giỏ, xách túi chạy tới chạy lui lảng xảng cũng vui mà lại được *excercise* nữa.

Lên phi cơ thì vợ chồng tôi ngồi hai ghế trước còn hai bà chị ngồi dãy ghế phía sau.

Bà Năm chọc “*Hai đứa tui bây làm cái gì chị*

Năm watch hết tron à nha.” Tôi trả lời “*Mình đổi ghế đi chị Năm? Ngồi phía trên này mát mẻ hơn?*” Hai chị cười hề hề nhất định không chịu đổi. Phi cơ cất cánh bay một lúc, chị Năm lòn tay đưa cuốn sách biểu “*Hậu đọc cuốn sách này đi, hay lắm!*” Tôi liếc qua thấy cuốn kinh nhà Phật nên tá hỏa tam tinh, bèn thối thác “*Trời, bộ chị thấy cái mặt tui gian ác lắm hay sao mà muốn cho tui đọc kinh sám hối?*” Chị cười ngất! Những cuộc đổi thoại trên phi cơ cũng thật vui và thân tình. Tôi còn bảo chị Nữ “*Phải lúc nầy thất lạc, tui hỏi chị Năm mặc áo màu gì, chị nói chị Năm mặc áo màu thấy chùa thì tui tìm ra ngay...*”

Chuyến phi cơ từ Atlanta hơi chậm trễ vì chờ đón khách thêm. Do đó, khi chúng tôi đến phi trường Miami và lấy hành lý xong, ra đón xe *shuttle* về khách sạn thì đã gần 1 giờ sáng. Điểm này cũng phải khen BTC đã chỉ dẫn là “*xuống lầu hai rồi exit ra chờ đợi shuttle của khách sạn.*” Trúng y chang! Chỉ có điều 4 cụ già không biết cái thang máy ở đâu, phải hỏi nhân viên phi trường để đưa hành lý xuống chứ cái *escalator* thì không an toàn cho mấy cụ.

Trời đêm Miami thật yên tĩnh nhưng nóng hầm hập. Chúng tôi có cảm tưởng như đang đi về gần đến Sài gòn rồi vậy. Cũng cái khí hậu nóng ẩm thấp làm đầm ướt mồ hôi của người khách phương xa. Nhìn những ánh đèn đường vàng vọt chiếu xuống đường xá còn đọng lại nước mưa từ những cơn mưa rào làm tôi chợt nhớ đến những con đường xưa và bài hát “*Em còn nhớ hay em đã quên?*”:

“*Em còn nhớ hay em đã quên?
Nhớ Sài gòn mưa rồi chợt nắng,
Nhớ phố xưa quen, biết tên bàn chân
Nhớ đèn đường từng đêm thao thức
Sáng soi em vòm lá me xanh...*”

Thôi, quê hương Việt nam và Sài gòn vẫn còn xa xôi vời vợi. Ta đến đây ở phía miền đông Hoa kỳ và đang ở thành phố Miami, đất của bờ biển cát trắng và là một trong những nơi du lịch nổi tiếng mà du khách thường thăm viếng. Đây là lần đầu tiên vợ chồng tôi đặt chân lên Miami nên cũng ngỡ ngàng trước quang cảnh và khí hậu vùng đất này. Gió vẫn thổi lay lay nhưng là làn gió ấm và gọi vào lòng người làn gió của quê hương.

Tôi mở điện thoại gọi khách sạn và đợi 10 phút sau thì xe *shuttle* của *Crown Plaza Miami* đến. Chúng tôi chào từ giã gia đình người du khách ngồi kế cận và chúc họ ngủ ngon “*good night*” mặc dầu nhìn đồng hồ đã qua một ngày mới.

Khách sạn Crown Plaza Miami kể cũng khá khang trang và thuận tiện vì gần sát phi trường và nằm trong khu phố với nhiều hàng quán. Có lẽ khi chọn khách sạn này, BTC cũng đã dẫn đo sao cho thích hợp và thuận tiện cho tất cả các thân hữu tham dự cuộc họp mặt năm nay.

Xin nhìn hình hotel chứ đừng nhìn người.

Ngày July 24, 2010: Thăm vườn trái cây và Đêm tái ngộ tại Crown Plaza Miami

Nằm nhắm mắt một chốc đã 5:30 sáng và đồng hồ báo thức kêu vang. “*Đêm qua chưa mà trời sao vội sáng? Một đàn chim gác mỏ chờ mùa sang.*” (Chiếc lá cuối cùng - Nhạc Anh Bằng). Chúng tôi lục tục thức dậy, thay quần áo và chuẩn bị đi xuống ăn sáng trong khách sạn để gặp các thân hữu.

Xuống tới phòng ăn thì đã thấy các bè bạn Thân hữu Điện lực ngồi đầy cả phòng. Tay bắt mặt mừng, mở lời chào hỏi và hớn hờ kể các câu chuyện rôm rã. Chúng tôi đến chào Thầy Hồ Tấn Phát và các anh chị chung quanh đó. Gặp anh chị Nguyễn Công Thuần, anh chị Nguyễn Trọng Dzũng, anh chị Hoàng Gia Thụy, anh chị Nguyễn Văn Di, anh chị Phạm Long Thượng, anh Lâm Văn Hải, anh chị Trương Sỹ Thực, anh chị Nguyễn Ích Chúc, anh chị Mã Bộ, anh chị Ngô Đức Huân, và nhiều người nữa... Chúng tôi cũng gặp anh chị Đinh Văn Quý và gia đình là người đến từ Brisbane, Úc châu, mà chúng tôi vừa có dịp gặp vài tháng trước tại Brisbane, Úc châu; anh chị Trần Văn An ở Orange County, California, với bé Fusha nay đã cao hơn trước và đã có dáng của một thiếu nữ. Ai cũng vui cười kể chuyện xa gần. Phần lớn mọi người đều nói về chuyến đi *Everglades Alligator farm* ngày hôm qua, gặp lúc mưa bão nên cả đoàn bị ướt nhoe không chịu nổi phải trở về phòng thay quần áo rồi

mới đi chơi tiếp. Thật là một kỷ niệm khó quên. Cũng may là “*Mưa thì mưa, nhưng tôi không bước vội*”, giống như thi sĩ Nguyễn Sa đã viết trong bài thơ phổ nhạc “*Mai tôi đi*” nên không có ai bị cảm cúm. Trời còn độ người hiền là như vậy!

Trong ngày thứ bảy July 24, 2010, BTC thuê 2 chuyến xe bus lớn để đưa tất cả các thân hữu đi thăm 2 vườn trái cây của người Việt nam: Một nơi chủ là bạn của chị Hoài (nội tướng của anh Trương Sỹ Thực) và một nơi chủ là bạn của chị Hà Như Nga hiện cư ngụ tại Miami (trong BTC).

Anh Chính, chủ vườn thứ nhất.

như chúng ta thấy trong phim “*Miami Vice.*” Tọa lạc trên mảnh đất hơn 10 mẫu trồng cây ăn trái là một căn nhà đồ sộ, được trồng cỏ chung quanh vén khéo, có nhà mát, có hồ cá kiếng, chuồng kết, chuồng gà... Trên cả hai vườn thì thường được trồng nhiều cây nhãn, mít, măng cầu, thanh long... tức là những trái cây miền nhiệt đới. Buổi đi chơi cũng là dịp để mọi thân hữu đi bộ chung nhau và trò chuyện vui vẻ. Thầy Phát vẫn còn rất khỏe, ai đi tới đâu thì Thầy tới đó... Thầy vui nên nở nụ cười hớn hờ, còn nhắc đến chiều hôm qua thì Thầy nhăn mặt vì bị ướt mưa. Buổi trưa, tại vườn trái cây thứ hai, chị Nga và vài người bạn đã chuẩn bị sẵn bánh mì thịt và bánh trái để khoản đãi thân hữu ăn trưa thật ngon miệng. Mọi người đang để dành bụng để ăn thức ăn Mỹ, Pháp, Ý trên cruise nên nay ăn trước thức ăn Việt nam cho khỏi nhớ.

Cảm ơn chị Nga và BTC đã lo cho buổi ăn trưa rất ngon và chu đáo. Những ai muốn mua nhãn thì liên lạc với chủ vườn để được mua đem về. Đây là những vườn cây không mở cửa cho công chúng nên các anh chị trong BTC cũng đã lên tiếng tỏ bày lời cảm ơn về sự đón tiếp đặc biệt này của trang chủ.

Ăn trưa xong thì mọi người lên xe ra về. Trên

chuyến đi cũng như chuyến về, ngoài anh Thực với tư cách Trưởng đoàn và là *Travel Tour guide* thường nói những câu dí dỏm, anh Di cũng là người thường kể những câu chuyện rất tiểu lâm và rất duyên dáng. Có tiểu lâm “chay” mà cũng có tiểu lâm “mặn chất.” Đặc biệt anh Di cũng biết hát vọng cổ bù lon rất mùi đậm vào những câu điệu rất vui. Ai nấy trên xe được hưởng những trận cười rộn rã.

Xe về đến khách sạn thì đã hơn 2 giờ trưa. Mọi người nghỉ ngơi và chuẩn bị cho buổi tiệc tái ngộ của THDL VNHN vào lúc 5 giờ chiều, tổ chức ngay trong khách sạn Crown Plaza Miami này.

Chúng tôi đến phòng *conference room* thì cũng đã hơn 5 giờ chiều. Trên sân khấu, anh Hoàng Gia Thụy đang điều động nhân viên kỹ thuật của khách sạn *set up* máy *karaoke* và *microphones*. Anh gọi tôi lên để liên lạc với nhân viên kỹ thuật về cây đàn và âm thanh.

Anh nói “*tên nhân viên kỹ thuật này lo cả buổi chiều nay mà không xong.*” Quả thật, tôi cắm dây điện của đàn vào *amplifier input* thì không có kêu gì cả, nhân viên kỹ thuật khách sạn sửa tới sửa lui, chạy tới chạy lui mà cũng không *works*! Cuối cùng, tôi đề nghị anh ta cứ *set up* một cái *microphone* nữa áp vào thùng đàn, vì đàn tôi có *microphone inside* nữa nên sẽ kêu. Hắn làm theo ý tôi và *works*! Nhưng hắn phải đi tìm thêm cái *microphone stand* có thể điều chỉnh thấp xuống cây đàn và đem thêm cái giá để bản nhạc. Thấy anh ta nhiệt tâm nên tôi cũng tip riêng thêm cho anh ta, và anh ta mừng lắm.

Khi *set up* *microphone* cho tôi xong, tôi *testing* dụng cụ âm thanh và nổi hứng hát luôn bản “Rong rêu” của Hoàng Thanh Tâm. Bà vợ tôi ngần ngại vị chưa khai mạc mà hát thử trước có làm BTC phiền hà không? Nhưng mấy anh chị nói có sao đâu, còn khuyến khích hát lúc này nữa, cũng còn đang chờ đợi, hát cho bầu không khí rộn rịp hơn.

Chị Nữ có mời thêm 2 người thân là anh chị Lâm Văn Quang hiện ngụ tại Miami đến tham dự và cùng ngồi chung bàn với chúng tôi.

Đến 6 giờ chiều, MC của BTC giới thiệu chị Hà Như Nga, Trưởng BTC, nói lời chào mừng các thân hữu tham dự đại hội họp mặt năm 2010 này, và mời Thầy Phát tuyên bố khai mạc. Thầy Phát vẫn có tác phong của một vị “Trưởng lão” nên phong cách rất nghiêm chỉnh và nói năng chừng mực, còn chị Nga thì nói rất hoạt bát và dí dỏm trong bài diễn văn chào đón thân hữu đến thăm xứ sở Miami có nắng đẹp, bờ biển đẹp và... người đẹp từ những bờ

biển thơ mộng. Ai cũng vỗ tay tán thưởng và hoan hô BTC.

Sau đó, buổi họp mặt tiếp nối bằng phần ẩm thực *buffet all you can eat* và phần văn nghệ “cây nhà lá vườn.” Phần văn nghệ có hát karaoke, có hát chay (tức không có nhạc) và có kể chuyện vui. Nếu tôi nhớ không lầm thì tôi có đóng góp bài “Mây Lang Thang”, “Tình khúc cho em”, “Một cõi đi về” và “Hoài cảm” thì phải?

Khi bắt đầu, tôi nói “*Từ vài năm nay tôi có hân hạnh được tham dự các buổi họp mặt và các chuyến du ngoạn do Thân hữu Điện lực Việt nam tổ chức và tôi nghĩ rằng các anh chị cũng giống như những áng mây vậy: mỗi năm cứ bay đến tụ họp, vui chơi rồi tan... nên bài hát đầu tiên có lời rất dễ thương tôi xin trình bày là bài ‘Mây lang thang’.*” Bài này có những câu đầu là:

“Mây, sao còn bay mãi không quay về đây?
Sao còn lơ lửng che ngang rừng cây?
Sao còn hờ hững với tôi từng giây
Hãy còn mơ nghĩ đến ai nào đây? ...”

Vì buổi họp mặt quá vui vẻ và thân tình nên có vài anh điện câu mới từ nhóm Công chánh đã cảm ơn và mong mỗi được tham gia THDL trong tương lai. Anh Trương Minh Viễn (Công chánh) cũng đã đóng góp vào chương trình văn nghệ đêm nay bằng vài bài ca và có lẽ các anh chị đã rất hài lòng về cách tổ chức cũng như bầu không khí của THDL.

Buổi tiệc rồi cùng tàn, chị Nga giới thiệu các bánh ngon do con gái chị tự tay làm. Mọi người ăn uống xong, ra về rất thoải mái và hưởng một đêm văn nghệ “cây nhà lá vườn” rất thân mật.

***Từ July 25, 2010 đến August 1, 2010:
Những ngày trên du thuyền và thăm
viếng các đảo thần tiên***

Sáng ngày chúa nhật July 25, 2010 mọi người xuống ăn sáng trong khách sạn xong, *check out* phòng và chuẩn bị đi xuống bến cảng của chuyến du thuyền *Royal Caribbean*. Chuyến du thuyền này sẽ rời cảng vào chiều chúa nhật và đi 7 ngày vòng qua 3 địa điểm là *St. Marteen, San Juan (Puerto Rico)* và *Labadee (Haiti)*.

Buổi sáng nay chúng tôi xuống phòng ăn hơi trễ, nói chuyện một vòng với những bạn bè cũ Điện lực của tôi rồi ngồi xuống chung bàn với anh Tân Trung Cang. Tôi tự nhủ anh chị Cang sẽ là người bạn mới của chúng tôi đây vì tôi mới gặp anh lần đầu và anh chị đến từ tiểu bang *Louisiana*. Ngồi ăn sáng và bắt chuyện với nhau một hồi để làm thân. Anh chưa biết tôi (vì tôi là điện câu) và tôi cũng chưa được biết anh chị (vì mới gặp lần đầu) nhưng đã có duyên thì gặp nhau rồi làm thân vậy. Hai bên hỏi thăm nhau rồi lần hồi câu chuyện cởi mở. Trước lạ sau quen là vậy, phải không anh chị Cang?

Khi đứng đợi xe buýt đưa xuống bến, thì chúng tôi đến nói chuyện với anh chị Cang và anh chị Quý. Gần đó cũng có anh chị Thụy, anh chị Di, anh chị Dzũng và anh chị Lê Minh Quân. Thầy Phát thì chờ điện câu Hải Lâm để đi cùng, vì Thầy, anh Hải và anh Thực ở cùng phòng. Thầy tìm không thấy anh Hải vì không biết hành lý có đưa xuống chưa? Chị Thuợng gọi anh Thực “*Thầy hỏi hành lý xuống chưa và anh Hải ở đâu kìa?*” Anh Thực trả lời đùa rằng “*Ờ, việc giấy tờ thì tui lo, còn việc khuôn vác thì Hải Lâm lo.*” (tức việc nhẹ thì anh lo còn việc nặng, cần *muscle* thì Hải Lâm lo). Ai cũng cười rộ vì anh Hải vóc dáng lực lưỡng, được bổ nhiệm là điện lực tiếp thu và được anh Thực phong cho là “*Lâm Hải tặc*” sẽ là *body guard* của Thầy trong chuyến đi này. Anh Hải cười hiền vì anh cũng tu và nhớ cha mẹ già nên chăm sóc Thầy Phát rất tận tình như người thân vậy. Ai cũng ái mộ tấm lòng của Lâm Hải...

Xe buýt đưa xuống bến cảng và mọi người thực hiện thủ tục lên tàu dễ dàng, không có gì trở ngại.

Tàu *Royal Caribbean* là một con tàu lớn, có sức chứa hơn 3,000 du khách chưa kể nhân viên làm việc trên tàu. So với những con tàu trước đây chúng tôi đã đi như *Carnival* và *Norwegian* thì tàu này dài và to lớn hơn. Tàu cũng rất mới và đẹp. Phía trước mũi có hai dãy cửa kính bán nguyệt: Một là của *dancing/bar* từ tầng 14 và một là phòng *Gym* ở tầng 11. Hai bên hông tàu là những dãy *balconies* với nhiều cửa kính màu xanh lá mạ của nhiều

phòng từ nhiều tầng khác nhau nên trông rất sang trọng.

Thầy Phát và nhóm THDL thường ngồi ở *Café Promenade* trên khu vực *Royal Promenade*, nơi có *Seattle café* và bánh ngọt rất ngon. Thầy Phát thích nơi đây và có cảm tưởng như đang ngồi ở *Givral* đường Tự do ngày xưa hoặc các quán café ở Paris. Mỗi tối, muốn tìm bạn bè, chúng tôi chỉ thường đi dạo dọc theo con đường này sẽ gặp nhiều bè bạn trong nhóm.

Về thức ăn, *Windjammer Café* là nơi có rất nhiều thức ăn buffet rất ngon. Lúc nào cũng có thịt *prime rib* hoặc thịt trườn và lúc nào cũng có *sushi*. *Boticelli Restaurant* cũng phục vụ nhiều thức ăn đặc biệt của một nhà hàng 4 sao trở lên. Các thịt cá ở cả hai nơi thường nấu ít mỡ; *ice cream* và các bánh ngọt thì ít đường hoặc *sugar free*. Nhân viên phục vụ thật ân cần và vui vẻ. Họ muốn được chấm điểm cao (*high grade & evaluation*) để được tiếp tục *contract* trong các chuyến kế tiếp, nên hết lòng phục vụ để làm thỏa mãn khách hàng. Chị Năm luôn được săn sóc đặc biệt vì chị *order* các món ăn chay.

Phòng ngủ khá rộng rãi và khang trang. Nhân viên phục vụ phòng (*stateroom*) thật siêng năng và tận tình. Họ không đón chờ để được nhận thêm *tip* mà luôn luôn đến làm phòng mỗi ngày 2 lần. Họ đến lúc chúng ta vắng mặt và sắp khăn thành hình các con thú như khỉ, cá, voi ... Có những ngày họ mượn cái mắt kính mát của tôi trên bàn để đeo lên cho con khỉ, con cá. Ngày cuối cùng vợ tôi tìm gặp họ để cho thêm *tip* và họ vô cùng mừng rỡ.

Vợ chồng tôi ở phòng 7236 và chị Nữ chị Tốt ở phòng 7234 sát cạnh nhau. Nhân viên *stateroom* đã biết là chúng tôi đi chung nên mở cửa thông 2 phòng cho chúng tôi thể tiện lợi đi qua, đi lại liên lạc nhau và nói chuyện vọng qua từ bên phòng này sang phòng kia. Thỉnh thoảng vợ chồng tôi chạy

qua phòng chị Nữ đứng nói chuyện hay dùng toilet và tôi nói đùa là “*Để cho phòng tui tui đẹp và sạch sẽ còn phòng hai chị dơ.*” Có lúc đi chơi về phòng thì chỉ mở cửa vào phòng chị Nữ rồi đi luôn qua bằng cửa thông. Hai chị biết tôi phá nên cười hề hề.

Đến buổi tối, hơn 10 giờ đêm, gần đi ngủ thì tôi đứng trước cửa ngăn hai phòng hỏi hai bà chị:

- Hai chị biết bản nhạc của Lê Uyên và Phương không?

- Biết, sao? Bà Năm trả lời.

- Lê Uyên và Phương có bản nhạc “... *Giờ này cư xá sắp đóng ... cửa...*”

Bà Năm cười xòa nói :

- Thằng khỉ, để chị đóng cửa dùm cho khỏi mắc cỡ. Đừng có ồn ào làm phiền đồng bào lân cận nghe chưa?

- Nếu hai chị có nghe tiếng lịch kịch lúc gần sáng là tại tàu cập bến chứ không phải tui tui à nghe?

Ai cũng cười xòa thật vui vì biết nói giỡn chơi thôi.

Buổi sáng, đồng hồ bên chị Nữ reo. Chúng tôi có hẹn đi lên Deck 11 để *jogging* hoặc lên Deck 4 học khí công do Thầy Hồ Văn Phong dạy. Chị Nữ gõ cửa “cọc, cọc...” nói vòng qua “*Giờ này cư xá đã mở cửa ...*” Vợ chồng tôi ư hử giọng ngái ngủ “*Chưa mở ...*”

Những ngày trên tàu nói chung được phục vụ như Ông Vua, Bà Vua, muốn ăn ngon lúc nào cũng có, không lo nghĩ điều gì và chỉ biết vui chơi đủ mọi tiết mục như xem *shows*, nhạc kịch, uống rượu, nhảy đầm, sinh hoạt với bạn bè, và ... đánh bạc chút ít tại *Casino*.

Trong 7 ngày cruise thì 3 ngày đầu tàu chạy suốt không ghé lại đâu. Tuy nhiên, anh chị em THDL gặp nhau, làm quen với các địa điểm mới, ăn uống, nghe nhạc kịch *broadway*, xem biểu diễn ca múa xiếc (kiểu *circle de soleil*), xem trình diễn âm nhạc, xem *parades* và sinh hoạt trong *St. Thomas Conference room*. Hầu như đêm nào chúng tôi cũng đi xem show lúc 7:00 PM rồi đi ăn tối chung với nhóm ở *Boticelli Restaurant*, xong còn khỏe thì đi kéo máy hoặc đi dạo dọc *Royal Promenade*. Có hai đêm hẹn nhau đi nhảy đầm ở Deck 14 *Viking Crown Lounge*. Một đêm tàu tổ chức ngày mặc quần áo đẹp thì sẵn dịp theo chơi ở *Boleros (Latin Rythms dancing)*.

Những ngày trên tàu chúng tôi được dịp làm quen và sinh hoạt với nhiều người bạn cũ, mới. Bạn cũ thì nhiều lắm vì chúng tôi đã có gặp những lần du ngoạn trước hoặc những lần sinh hoạt tân niên tại Nam Cali; Bạn cũ với bà xã nhưng chưa đi chơi chung bao giờ thì có anh chị Nguyễn Ích Chúc và Trịnh Gia Mỹ; Bạn đã quen với chúng tôi nhưng chưa đi chơi chung thì có anh chị Đinh Văn Quý ở Brisbane; Còn bạn mới thì có anh chị Cang ở Louisiana và các anh chị trong nhóm Úc châu, anh chị Dục, anh chị Tới và anh chị Viễn. Lúc ăn dinner ở *Botocelli restaurant*, bốn người chúng tôi được xếp một bàn 4 người nên không có dịp ngồi ăn chung với các bạn bè khác, nhưng chung quanh chúng tôi có các bạn của nhóm Úc châu và Công chánh nên cũng vui. Các anh chị thích bạn bè nên thường chạy qua chụp ảnh chung.

Có lần tôi đi ăn trưa ở *Windjammer cafe* đi ra và gặp anh Lâm Thiện Hoa từ Úc châu sang chặn lại hỏi thăm. Chúng tôi nói chuyện với nhau và nhắc đến những người bạn ở Úc mà cả hai đều biết. Một đôi khi cũng gặp anh chị Phan Như Diệp, anh chị Mã Bộ và chị Trần Háo Đức.

Buổi sáng, sau khi ăn sáng xong, nếu không có đi xuống tàu theo các chuyến du ngoạn trên đảo thì chúng tôi đi bơi ở pool hoặc đi tắm *hot spas*. Có lần gặp anh chị Mã Bộ và các con cháu của anh Quý.

Vài lần trong tuần, đi tập thể dục buổi sáng sớm ở phòng gym và đi tắm day spa, chúng tôi gặp Thầy Phát, anh Hải và nhiều thân hữu như anh chị Di, anh Viễn, con trai anh Quý... Một đôi khi cũng hẹn bạn cờ bạc xuống casino chơi kéo máy một chút.

Welcome to St Maarten (St Marteen).

BTC THDL đã tổ chức riêng cho nhóm 3 nơi *excursions* để tham quan trên đảo. Các anh trong

BTC đã thương lượng (*deal*) riêng với các *tours* ở mỗi địa phương để *book* chuyến đi cho các anh chị em với giá cả thật nhẹ nhàng.

Lần ghé đảo đầu tiên ở St Marteen là một đảo có 2 khu vực riêng biệt: một bên là khu của Hòa lan nổi tiếng về *shopping* hột xoàn đẹp và giá rẻ (?), một bên là khu của Pháp với bờ biển thơ mộng và bãi biển tốt. Tất cả các anh chị em đều hẹn nhau xuống tàu và đợi nhau ở một địa điểm nào đó chờ *deal* xong thì lên xe đi.

Chúng tôi được đưa đi *sightseeing* bằng xe *Van* qua khu *Dutch* (Hòa lan) rồi chạy qua khu Pháp. Ở mỗi nơi tài xế đều giải thích cặn kẽ lịch sử và đặc điểm của mỗi khu vực. Chiều hôm trước THDL có họp mặt ở *St Thomas Conference room* để bàn về chuyện đi du ngoạn này. Đa số các Ông đều muốn tránh né khu Hòa lan buôn bán hột xoàn nên có ông nói ở khu Hòa lan này không có gì để coi hết làm quý bà lên tiếng phản đối ý kiến sẽ không ghé nơi này. Còn ở khu tắm biển của Pháp thì trên tàu đã có gửi *brochure* về khu du lịch với chú thích là có thể có “*nudity*” vì là bãi tắm tự do “*chống còi*.” Mấy ông nghe qua cũng khoái tí!

Nhân lúc hát hò văn nghệ trong đêm nay, sau khi hát vài bản “Nư chiếc que diêm”, “Hạnh phúc lang thang”, “Mai tôi đi”... tôi nói chọc anh Thực và anh Hải. Tôi kể “*Trưa hôm qua chúng tôi đi uống cà phê với Thầy Phát và nghe anh Thực nói với Lâm Hải rằng ‘Ngày mai ai đi biển coi con gì thì coi, moi với toi đi coi ... chim!’.*” Anh Thực không ngờ tôi quậy nên quay lại ngạc nhiên cười. Tôi nói thêm “*Vì đã coi brochure trước nên anh Thực bảo ‘Ai đi lặn (snorkling) coi con cá đuối thì coi, tụi mình đi coi... con sò!’.*” Tôi nói giỡn và đặt chuyện cho vui vì đã nghe mấy anh kể chuyện tiêu lâm và đã là thân tình nên chắc mấy anh không giận và xin mấy chị cũng không cho là quá đáng. Nghêu, sò, ốc, hén, vôi voi gì gì thì cũng là sản phẩm của vùng biển Caribbean này thôi. Cũng nên nói thêm trong các dịp sinh hoạt tại phòng Conference này, các anh chị trong BTC đã cho chiếu lại vài video sinh hoạt họp mặt những năm trước, kể cả dịp các anh chị Điện lực đã tổ chức tiệc Anniversary cho Thầy Cô Hồ Tấn Phát vào năm 2003.

Nhìn hình cũ thấy rất vui và nhiều kỷ niệm nhưng nhìn người thì cũng thấy sự thay đổi. Anh Thực nói “*Nhìn thấy hình ông Thụy khi xưa mới hiểu cái tàn nhẫn của thời gian!*” Ai cũng cười cho sự thật phũ phàng vì tóc người nào cũng thưa đi dần dần... Còn anh Hồ Văn Phong khi trình bày thêm về

tập khí công thì chị Phạm Thị Anh (chị của anh Thượng) nói “*Thầy Phong tập làm sao mà tóc không mọc được?*” Còn chị Phong thì luôn luôn duyên dáng trong các câu chuyện vui, mà đặc biệt năm nay là chuyện chị tập nhảy điệu Hu la theo kiểu người Hawaii từ một cuốn *video tape on sale* \$ 2 nhưng kết quả mỹ mãn.

Mỗi lần họp mặt là có nhiều kỷ niệm vui, kể cả anh Di thường ca vọng cổ “Chuyện tình Lan và Diệp” tiếp nối qua “Đòi thông hai mộ” vì sau đó thì anh cho Diệp cũng chết queo theo người yêu. Nhưng đặc biệt lần này anh hát một bài hát quê hương rồi khóc sụt sùi vì nhớ mẹ già ở Việt nam. Không ngờ con người vui vẻ hay kể chuyện vui rất duyên dáng lại là người tình cảm và dễ xúc động nhất.

Sau khi viếng khu Hòa lan (nói tiếng Anh), mọi người lên xe chạy qua khu Pháp (nói tiếng Pháp) để được tắm biển và xem cá... chép! (Vợ tôi đứng kể bên nên tôi phải đánh máy lấy quá chữ chép.)

Nghe mọi người tò mò muốn xem biển tắm “tự do”, ông tài xế rán chạy xe lên một khúc xa hơn điểm hẹn để xem các nàng tiên tắm... thiên nhiên nhưng rất tiếc không thấy ai thiên nhiên hết, đành quay xe trở lại. Chắc các tiên nữ này then thùng đã lặn xuống hoặc khoác áo trước khi lên bờ. Vậy là không thấy cá chép, chim cò, vôi voi gì hết.

Tất cả các xe của nhóm ghé lại một khu tắm biển có những hàng dương xanh ngát và bờ biển trong xanh. Khu này có một quán nhỏ, bán thức ăn trưa và nước uống. Trong suốt cuộc hành trình tôi ngồi ghế cuối xe với anh Cang đến từ Louisiana và anh Huỳnh Văn Thiết đến từ Canberra, Australia. Lúc ở bãi tắm anh chị Cang và chúng tôi có “trao đổi” nhau vài chai bia và nước ngọt. Mọi người rất thích khu tắm biển này vì nước ấm, màu nước biển trong xanh cát vàng ánh... Gần như tất cả đoàn người cùng xuống tắm biển một lượt, rất vui. Người có vóc dáng thể dục nhiều nhất có lẽ là anh Nguyễn Văn Di. Có lẽ nhờ năng tập thể dục mỗi ngày và thì giờ còn lại thì lo chạy rượt theo cháu nội. Tuy chưa phải là “con kiến cang” nhưng cứ chăm cho anh là “con kiến hôi” đi.

Lần tàu cập bến thứ nhì ở là thành phố *San Juan, Puerto Rico*. Tất cả đều xuống tàu như lần trước. Cả đoàn theo các xe đi xem các khu thắng cảnh và thành quách. Mỗi nơi lại đứng lại để chụp hình kỷ niệm. Có chụp chung thì mệt lắm vì ông phó nhóm phải mang trên tay cả chục cái máy ảnh

của nhiều người gửi thay vì chờ để các anh trong BTC chụp rồi phóng lên mạng. Nhưng thôi, biết đâu có chụp nhiều pô mới tìm ra cái hình lý tưởng? Nói gì thì nói, tôi vẫn tin tưởng vào tài chụp ảnh của anh Dzũng nhất vì anh tuyên bố “*Anh chuyên môn tẩy da mặt, biến mụn, tàn nhang thành láng coóng*” nhờ hệ thống *Photoshop Adobe* gọt dũa của anh.

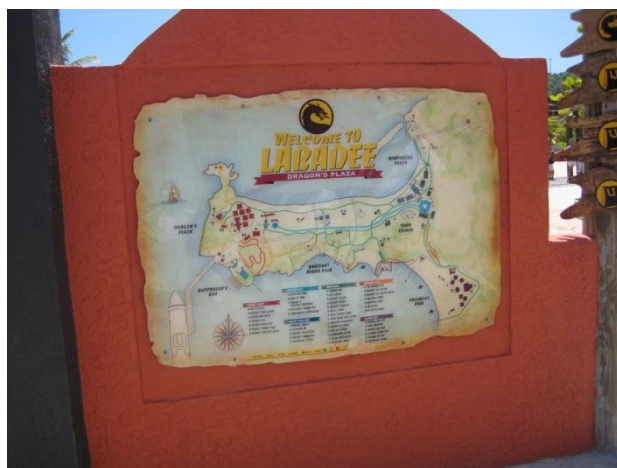
Tiểu thay lần du ngoạn Puerto Rico có chút trục trặc. Vì không được dặn trước đem theo quần áo tắm nên khi ghé lại một bãi tắm biển công cộng trong 2 giờ đồng hồ mà một số người không chuẩn bị. Và lại, khu biển này cũng lồi thối, không có phòng thay quần áo sạch sẽ nên có một vài *complaints*. Riêng anh Thuận và anh Dzũng thì rất là *serious* nên thấy việc không được hoàn hảo cho thân hữu thì các anh cũng không vui. Tôi nói với anh “*Không có việc gì perfect hết. Các anh đã tổ chức hết lòng, đầy đủ lắm rồi. Nhưng giờ chót có thể có vài trục trặc kỹ thuật nhỏ, chắc ai cũng thông cảm thôi. Tôi cũng đi vài chuyến từ các hội đoàn khác và lúc nào cũng có vài trục trặc hoặc thay đổi vào giờ chót. Không ai trách các anh đâu.*” Các anh chị sợ tất cả các thân hữu không hài lòng.

Nhưng riêng chúng tôi, nhờ thời gian chờ đợi này, vợ chồng tôi dùng lại học vài phương thức tập tài chi, khí công, yoga, và luyện thân thể rất hữu ích từ các anh chị có kinh nghiệm truyền lại. Nếu chúng tôi có đọc 100 sách cũng có nhiều lời khuyên khác nhau mà không biết cái nào là hữu hiệu. Anh Thụy có chỉ tôi cách để không đau vộp bẻ bất ngờ. Anh Thực chỉ cách *exercise* chân khi ngồi nhiều giờ trên phi cơ và chị Nguyễn Mỹ Hoa đã chỉ chúng tôi các thế Yoga thật hay. Anh Tiên và chị Hòa (Sacramento, CA) cũng đã *mail* tặng chúng tôi DVD tài chi. Xin cảm ơn anh chị Tiên Hòa thật nhiều.

Đúng là “đi một ngày học một sàng khôn” là vậy. Buổi chiều đó, sau khi rời bãi biển, phái đoàn được hướng dẫn đi đến một khu shopping.

Lần tàu cập bến thứ 3 là *Labadee* thuộc nước *Haiti*. Nói là xuống đảo *Labadee* nhưng thực ra đây chỉ là một phần đảo đã được mua lại của tàu *Royal Caribbean* để trở thành một *private beach* cho du khách trên tàu dừng chân. Khi xuống tàu thì nơi đây đã chuẩn bị sẵn các nhà ăn và nhiều khu vực nghỉ mát với ghế bô, phao lộn và các trò chơi *water sports* như *jet ski, banana boat, sky parachute*... Khi mọi người lần lượt xuống tàu thì nhân viên phục vụ ẩm thực cũng chuyên chở các thức ăn trưa và thức uống xuống các khu nhà ăn và khoản đãi theo kiểu buffet...

Vậy là khách trên tàu có thể yên tâm tắm biển cho đến trưa thì lên phòng ăn để dùng bữa ăn trưa thịnh soạn. Trên đảo *Labadee* cũng đã set up những tụ điểm văn nghệ theo địa phương này. Chúng tôi set up ghế bô ở giữa hai cây bàng râm mát và không đông người lắm nên gió thổi hiu hiu rất thoải mái. Anh chị Nguyễn Xuân Mỹ ở Houston Texas có ghé ngang qua và công nhận địa điểm này thoáng hơn địa điểm của anh chị đã chọn khá nóng. Tôi cười bảo “*Tại vì nơi anh dừng chân là Houston, Texas còn chúng tôi ở California.*” Anh chị cười vì biết tôi nói đùa. Vì xứ cao bồi của anh chị rất nóng vào mùa hè. Tôi giới thiệu chị Tốt cũng là dân Texas để đồng hương quen nhau.

Tuy nhiên bãi biển ở *Labadee* không tốt để tắm vì dưới đáy đầy đá và san hô, phải mang giày cao su mới xuống biển an toàn. Chị Năm Tốt mang dép xuống bị trượt té một cái, phải hai người mới kéo đứng lên được. Mô Phật, bà cũng an toàn trên xa lộ! Buổi chiều chúng tôi đi trở về tàu sớm một chút và tắm spa lúc chưa đông người sử dụng.

Ngày cuối cùng trên tàu, mọi người bắt đầu bin rịn. Anh Hải Lâm và Thầy Phát muốn chúng tôi cùng đi ăn trưa chung ở *Rambrant Restaurant*. Cùng đi ăn với Thầy và anh Hải có anh chị Thượng, chị Anh, anh chị Vương Văn An, anh Thực và nhóm tứ quý chúng tôi. Buổi tiệc nhỏ chia tay có *order* riêng chai rượu vang và nhiều đĩa *salad* cá *salmon* bên cạnh các món khác *order* từ menu. Bàn phe ta lại làm tới mở nhạc Việt nam nghe Ngọc Lan hát rí rả bài “Em đi” của Đức Huy. Buổi tiệc tuy là tiễn chia tay nhưng cũng vui và thấy ấm cúng lắm!

Sau khi ăn trưa xong thì cả nhóm và Thầy Phát đi thẳng đến St Thomas Conference center để dự buổi sinh hoạt bế mạc và văn nghệ.

Trong buổi bế mạc, Thầy phát biểu “*Mấy ngày nay Thầy cảm thấy vui và thoải mái làm sao trong cuộc vui chơi du ngoạn này. Thầy mong còn có dịp và sức khỏe để tiếp tục tham dự trong những lần kế tiếp.*” Mọi người ai cũng bảo Thầy yên tâm vì có thêm Điện lực vừa kết nạp là Hải Lâm sẽ *take care* cho Thầy.

Trong phần văn nghệ, anh Thụy vẫn còn vài trở ngại kỹ thuật khi *set up flash drive karaoke*, nhưng chị Thuần đã hát rất hay bài “Từ giọng hát em” của Ngô Thụy Miên và “Có những niềm riêng” của Lê Tín Hương. Tiếng hát chị cao vút và có làn hơi như Thái Thanh rất đặc biệt.

Ông Di lên 2 câu rao vọng cổ “*Ai có về thì về với con với cháu, Còn thằng Thực thì thật là đau lòng mà phải về với vợ... già!... ủa, hiền...*” Nhưng anh Di hát giòn cho vui thôi.

Tôi đệm đàn cho chị Di hát bài “Quê mẹ” khá trọn vẹn. Kế đến, tôi đệm cho chị Vũ Văn Tới hát một bản tình ca. Và tôi cũng đệm cho chị VV An hát bài “Alisan” và một bài nhạc Hoa khác mà tôi không nhớ tên. Tôi đã dượt và định đàn cho anh Di hát bài “Rừng chưa thay lá” nhưng anh ngại, sợ khóc nữa nên thôi! Anh Hoàng Gia Thụy có trình bày 1, 2 bài từ Karaoke.

Các anh Phan Như Diệp, Đặng Ngọc Hùng và Trương Minh Viễn cũng tham gia nhiều bài hát trữ tình nhưng phần lớn các anh hát “chay.” Trong khi chờ đợi anh Thụy điều chỉnh dàn máy karaoke, tôi bao thầu nhiều bài hát trong khoảng thời gian này. Mở đầu là bài “Tiễn em” của Phạm Duy thơ của Cung Trầm Tưởng, sau đó là bài “Người vượt biển buồn” theo lời yêu cầu của anh Thượng, bài “Em đi” theo yêu cầu của anh Thực, bài “Mai tôi đi” theo yêu cầu của một thân hữu, rồi “Bãi Thượng

hải”, “Unchanged melody”, “The House of the rising sun” để nối tiếp giòng nhạc ngoại quốc từ chị An... Tôi có tặng cho nhà tôi (và cho các ông muốn tặng người yêu) bài “Yêu em dài lâu” của Đức Huy. Để kết thúc chương trình thì anh Thực, anh Thụy và tôi cùng hòa ca bài “Và tôi cũng yêu em” của Đức Huy sau khi máy Karaoke đã hoạt động bình thường.

Đêm bế mạc và văn nghệ đã kết thúc trong tinh thần vui tươi, sống động nhưng xen lẫn chút ít ngậm ngùi vì sắp sửa chia tay.

HG Thụy, HN Hậu, TS Thực.

Sau buổi bế mạc, Ban điều hành tàu Royal Caribbean cũng khoản đãi nhóm THDL một buổi uống rượu *free* tại một *bar* rất đẹp. Sau đó, tất cả thân hữu điện lực gặp nhau tại buổi dinner cuối cùng đầy quyến luyến. Chúng tôi nói lời chia tay với các bạn bè vì sáng sớm hôm sau, cả 4 người chúng tôi sẽ xuống tàu sớm theo *express check out* (tự kéo hành lý) nên có thể sẽ không gặp một số thân hữu. Những cái siết tay nồng ấm, những cái *hug* ôm vai đầy nhiệt tình và cảm động. Vợ chồng tôi chia tay với mọi người, đặc biệt là anh chị Thuần, anh chị Dzũng, anh chị Di, anh chị Mã Bộ, anh chị Cang, anh chị Quý, chị Mai. Và nhiều, nhiều lắm. Thầy Phát cũng bin rịn chia tay với học trò và với vợ chồng điện câu Hậu Huỳnh, nhưng chúng tôi nói sẽ còn gặp lại nhiều thân hữu ở California, trễ lắm là dịp Tết năm tới.

Chúng tôi xuống tàu sớm, gặp lại anh chị Lâm Thiện Hoa cũng chờ người quen đến đón nên trò chuyện thêm. Chúng tôi trở lại Miami ngày cuối, đi *Everglades alligator farm* lúc trời nắng tốt, đi đến gần Key West lúc ban trưa và đi South beach buổi tối. Sau lượt đi chơi này, trở về khách sạn Crown Plaza Miami, gặp lại một số các anh chị THDL còn

ở lại Miami một ngày như chúng tôi và lại bị rịn chia tay từ già... Không biết có ai hát bài “Em đi” (hay Anh đi) lúc này hay không nhỉ? Nhưng đôi mắt cứ như muốn cay cay:

*“Em đi, rồi cây có buồn say?
Em đi, rồi hoa lá sầu lây
Em đi, rồi tay gầy nào vầy
Em đi, rồi đôi mắt nào cay...
Mai tôi đi, rồi mây vẫn còn bay
Mai tôi đi, rồi mưa vẫn còn rơi
Thôi xa rồi, xa người còn đứng đợi
Thôi xa rồi, xin người hãy buông lời...”*

Trở về California, trở về với công việc thường nhật, với đời sống bận rộn thường ngày nhưng trong lòng chúng tôi vẫn còn nhớ đến những ngày vui qua mau với các anh chị em THDL trong tuần lễ vừa qua. Tôi vẫn còn hồi tưởng đến những kỷ niệm trong lần đi chơi này với các anh chị, cùng nhau tắm biển ở St. Marteen, cùng nhau đi nghe nhạc, đi xem shows, đi dạo phố Royal Promenade trên tàu hay ngồi bên ly cà phê kể chuyện xa gần. Tất cả đã quay lại dần dần trong ký ức.

Tôi vẫn nhớ những lần chơi văn nghệ. Tôi chơi văn nghệ rất tài tử nhưng các anh chị THDL là những người yêu văn nghệ và có tinh thần văn nghệ thật cao. Vì lý do đó mà tôi quyết định xách theo cây đàn và rất say mê khi tham gia văn nghệ với các bạn THDL trong chuyến đi vừa qua. Tôi còn nhớ, trong các buổi văn nghệ nào, các anh trong BTC cũng chuẩn bị sẵn microphone và chiếc ghế cao cho cây đàn của tôi. Sự chuẩn bị chu đáo đó làm tôi rất cảm kích thành tình của các anh chị. Ngày bé mạc, tôi cũng rất ngạc nhiên khi được các anh chị tặng cho vợ chồng tôi một T-shirt làm kỷ niệm. Tôi không biết nói gì hơn là nói lời cảm ơn của vợ chồng tôi với các anh chị THDL.

Thật ra, chúng tôi đã được đi du ngoạn Miami, được hưởng thụ các tiện nghi trên một chiếc tàu sang trọng đã là điều thú vị, nhưng được gần gũi tiếp chuyện với bạn bè mà tinh thần và lòng ưu ái của quý vị quả là một niềm vui và hạnh phúc đặc biệt cho chúng tôi.

Nhưng mà nhờ có các anh trong BTC đã kế hoạch, lo liệu và tổ chức các chuyến đi vui như thế này, tất cả chúng tôi mới có dịp được gặp gỡ và chung vui với tất cả các anh chị. Xin cảm ơn tinh thần dẫn thân và cách tổ chức của các anh chị thật chu đáo, do đó mới để lại cho mọi thân hữu những niềm vui và những kỷ niệm khó quên.

Thời gian cứ trôi qua và trôi qua mà tuổi đời chúng ta ngày càng chồng chất. Mặc dầu phần lớn các bạn bè điện lực của tôi rất năng động và chịu khó tập luyện thân thể mạnh khỏe, nhưng nhìn mái tóc và gương mặt mọi người chúng ta ai cũng có ít nhiều thay đổi. Thôi thì mình có những quãng thời gian còn lại đây, có vui chơi để kết chặt tình thân và tạo nụ cười vui với nhau trong thời gian còn lại.

Vợ chồng tôi vẫn thường đi và cứ đi theo bạn bè nếu có cơ hội và thuận tiện. Nói theo nhạc của Trịnh Công Sơn thì:

*“Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi?
Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mệt
Trên hai vai ta đôi vầng nhật nguyệt
Rọi xuống trăm năm một cõi đi về.”*

Ta đã đi và sẽ đi khi chân ta chưa mỏi mệt, khi ta còn mong gặp lại bạn bè thân thiết, khi ta vẫn mong đi tìm thêm những người bạn hiểu ta và đối với ta một cách chân tình, không tị hiềm, không đố kỵ. Cảm ơn các anh, các chị đã tạo và để lại cho chúng tôi những ngày thật vui và những kỷ niệm thật đẹp trong một tuần lễ vàng ngọc. Cảm ơn Thầy Phát đã hòa nhập và cùng chia sẻ chuyện vui buồn ngày xưa mà Thầy còn quyến luyến. Cảm ơn những người bạn cũ, mới đã siết chặt vòng tay với chúng tôi để tăng thêm tình bằng hữu.

Xin vẫy tay chào từ biệt các bạn của chúng tôi một lần nữa trong năm nay dù đã nhiều lần bắt tay hay ôm vai nhau quyến luyến. Tôi xin mượn vài câu cuối trong bài hát “Mây lang thang” mà tôi đã trình bày để nói rằng:

*“Chào mây nhé, mây bay về phía Trời cao
Niềm ao ước, mối tình tha thướt, như làn mây
lướt ...*

*Mây, mây còn phiêu lãng đến bao giờ đây?
Mây còn ngơ ngác lang thang về đâu?
Xin đừng chân nói với tôi một câu
Xin đừng cầm nín với nhau dài lâu...”*

Thân chúc Thầy Phát, các anh chị trong BTC và tất cả các anh chị THDL luôn luôn được sức khỏe và an vui trong cuộc sống. Hẹn có dịp sẽ gặp lại các anh chị trong một lần du ngoạn kế tiếp nào đó.

Highland, California 2010
Hậu Huỳnh

